

CHƯƠNG XIII: NHỮNG QUẢ TÁO VÀNG TRONG KHU VƯỜN CỦA NGƯỜI HESPÉRIDES

Cuối cùng, có một vị cố vấn của vua Eu-rysthée tới, rất bình tĩnh, đưa tay đón chàng ở bậc tam cấp. Ông báo cho chàng biết quyết định của Eurysthée về việc hiến đàn bò của Géryon cho Junon. Với giọng nói khá đơn điệu, ông thông báo cho Hercule về thử thách tiếp theo.

Khi biết rằng chàng phải tới miền bắc để lấy những quả táo vàng trong vườn của Hespérides Hercule không nén được tiếng thở dài, giống như tiếng thở dài của Augias vậy. Sự kiên nhẫn không làm cho chàng nản chí, nhưng hình như Eurys-thée đẩy chàng đi bất cứ nơi nào ông ta muốn, chỉ cần càng xa Tirynthe và càng lâu thì càng tốt. Có thể chàng không trở về được nữa. Tới chỗ những người Hespérides ư? Vậy thì tại sao lại không tới địa ngục?

Hercule mệt mỏi nói:

- Tới miền bắc ư? Nhưng tới tận đâu? Tôi không biết khu vườn của những người Hespérides ở đâu cả.

Vị cố vấn trả lời:

- Ta cũng không biết. Nhiệm vụ của ta chỉ là chuyển cho anh mệnh lệnh của Eurysthée mà thôi. Những điều khác không có gì liên quan đến tôi cả. Và tôi cũng không quan tâm gì hơn nữa.

- Có phải tôi phải tới phía bắc không? -Hercule nghi ngại hỏi.

- Chính Coprée đã nói với ta như thế. Nhưng người cứ đi tới nơi đâu người muốn... Điều cốt yếu là người phải mang về cho Eurysthée những quả táo vàng. Phải vậy không?

Hercule hiểu rằng chẳng có ai ở Tirynthe biết các khu vườn ấy ở đâu. Việc nói đi về phía bắc chỉ là để cho chàng rời thành càng sớm càng tốt. Hơn thế, cái vườn có táo vàng ấy chỉ có thể là vườn của một vị thần và những người Hespérides chỉ là người canh giữ...- Cái vườn ấy là của vị thần nào vậy? - Hercule hỏi.

- Ai bảo đó là của một vị thần? Khu vườn này là của những người Hespérides. Chính đức vua đã bảo ta như thế!

Hercule chỉ mất thời gian vô ích.

- Vậy thì hãy đi báo với đức vua rằng ta sẽ mang những quả táo vàng về, cho dù ta có phải tới địa ngục. Ta sẽ tự khắc tìm thấy đường đi!

- Hercule giận dữ nói thêm.

Vị cố vấn thấy lo sợ, vội đi vào lâu đài.

Hercule bỏ lại thành Tirynthe phía sau lưng, lòng vừa âu lo vừa bối rối. Từ khi chàng tới phục vụ Eurysthée, đây là lần đầu tiên chàng ra đi mà có ít sự chỉ dẫn như vậy.

Chàng đi vài ngày về hướng bắc, gặp ai cũng hỏi han. Song chẳng có người nào được nghe nói về khu vườn của người Hespérides cả.

Hercule nghi ngờ về hướng đi. Chàng lưỡng lự nhưng lại đi tiếp. Chàng gặp một mục đồng.

Cậu ta nói rằng mình biết khu vườn tuyệt diệu ấy ở đâu, nhưng không thể nói cho Hercule biết được điều gì hơn.

Một ngày nọ, chàng gặp một ông lão đang ngồi dưới một gốc cây bên đường. Người này biết khu vườn ấy nằm ở đâu, tuy không chính xác. Ông không thể nói nó nằm ở xứ sở nào mà chỉ có thể nói nó ở bên sông éridan.

- Không xa lắm đâu! Chỉ mất vài ngày đường!

Đến đó, người sẽ gặp được thần biển Nérée. Chỉ có thần mới biết khu vườn ấy ở đâu.

Hercule tìm gặp những tiên nữ sông éridan chẳng mấy khó khăn. Đó là một con sông nước trong xanh yên lặng chảy nhẹ nhàng giữa hai bờ rợp bóng cây xanh và hoa lạ. Trên một thảm rong rêu có nhiều nữ thần của dòng sông đang vui tắm.

Một nữ thần gọi Hercule tới với giọng thánh thót:

- Người là ai? Hỏi con người lạ mặt kia?

Người muốn gì?

- Tôi tên là Hercule. Tôi đi tìm thần Nérée và tôi tin rằng các nữ thần có thể chỉ cho tôi chỗ ở của thần. Một nữ thần khác giọng dịu dàng nói xen vào:

- Vì sao người mong gặp Nérée?

Hercule ngần ngại. Chàng có phải nói sự thật với các nữ thần không?

- Người không trả lời sao, Hercule? - Nữ thần thứ nhất hỏi.

- Thưa vâng! Tôi hy vọng thần Nérée sẽ vui lòng chỉ cho tôi xứ sở có khu vườn của người Hespérides, nơi tôi cần phải tới. Tôi được Eurysthée vờ đến đó.

- Đúng vậy! - Một nữ thần khác nói. - Thần Nérée biết bí mật đó. Nhưng liệu thần có hé lộ cho người biết không? Thần không muốn bị làm phiền. Hơn thế, người còn phải bắt được ông ấy nữa... Bắt được ông ấy, người có hiểu không?

Nói đến đó, các nữ thần bật lên tiếng cười trong như thủy tinh, không có chút gì chế nhạo.

Nhưng các nữ thần biết Hercule chưa hiểu hết. Sau khi nói cho chàng biết Nérée sống ở đâu, các nữ thần đồng loạt tung mình xuống dòng sông éridan, làm nước sông bắn lên tận trời.

Hercule bất động vài phút sau cảnh tượng ấy. Chàng đang mơ chẳng? Không còn chút dấu vết nào trên thảm rong rêu và trên đồng cỏ đầy hoa chứng tỏ rằng các nữ thần vừa ở đó. Nước sông éridan vẫn yên bình chảy xuôi.

Hercule lên đường, lòng đầy mơ mộng.

ở nơi này, bờ đại dương được phủ một lớp áo mịn màng. Bãi cát vàng óng ánh chạy dài ngút tầm mắt, bọt biển kéo vào phủ lên đó, trông xa như những đám mây bông bênh.

Hercule đi bộ trên bãi biển với tâm trạng thư thái, quên hết những nỗi mệt đã qua và cả mục đích của chuyến phiêu lưu này. Chàng đang ở trong một khung cảnh thần thánh chỉ có vẻ đẹp và sự thanh thản ngự trị.

Cuối bãi biển, đối mặt với đại dương là một cái động to lớn, sâu hun hút và tối tăm, được bao quanh bởi những cột đá xanh xám. Đó là nơi thần biển Nérée ngự trị. Hercule bước đến lối vào hang động; một dòng suối nhỏ dát vàng chảy róc rách, từ trên cao xuống vượt qua bãi cát hòa vào biển cả. Hercule không có một hình dung mơ hồ nào về Nérée cả. Ngoại hình ông ta thế nào? Nhớ lại lời khuyên của các nữ thần về việc Nérée không muốn bị quấy rầy, chàng thận trọng lướt nhẹ nhàng vào động.

Phải mất vài phút chàng mới làm quen được với bóng tối. Cái động có vẻ thiếu sinh khí. Thế nhưng, trước mặt chàng có le lói ánh sáng. Chàng mạnh dạn dần bước. Đi theo dòng nước vào sâu bên trong, Hercule tới đoạn có ánh sáng. Nhưng dòng nước lúc này không lấp lánh ánh bạc nữa mà chuyển thành xanh xám.

Có một bếp lửa đang tàn dần. Trên chiếc giường cát khô có một người có bộ râu trắng muốt đang nằm ngủ, không hề có vũ khí bên cạnh. Hercule đặt tay lên vai ông ta.

- Ai dám phá rối giấc ngủ của ta thế? - ông choàng tỉnh và hỏi như vậy.

- Tôi là Hercule và tôi đi tìm Nérée.

- Người vừa mới đánh thức ta dậy đây! Hãy để ta yên.

Nérée ngồi xuống bãi cát và xoa xoa bộ râu.

- Hãy đi khỏi đây ngay! Ta phải đi ngủ lại.

Ta đã làm việc quá nhiều rồi.

Hercule dịu giọng, e ngại thần Nérée phật ý:

- Xin thần hãy nghe tôi! Tôi phải tới vườn của những người Hespérides. Ngài có thể chỉ giúp tôi nó ở đâu không? Rồi tôi sẽ đi ngay!

- Ta sẽ không nói cho người biết điều đó.

Và ta đang rất buồn ngủ. Hãy đi khỏi đây ngay!

- Nhưng ngài chỉ cần trả lời cho tôi một câu hỏi thôi... Những nữ thần sông éridan đã chỉ cho tôi đến đây...

Thần Nérée lập tức bật dậy nói:

- à! Mấy cô nàng ấy hả?

Rồi Nérée biến mất ngay lập tức. Hercule đảo mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy có gì cả. Bếp lửa dường như cháy tiếp, ngọn lửa liếm lên tận mái vòm. Hercule nghĩ tới câu nói của các nữ thần:

- Phải đuổi bắt ông ta...

Hercule nhìn kỹ ngọn lửa và thấy nó mang hình dáng bộ râu của Nérée. Không ngại ngần, chàng tóm lấy ngọn lửa và siết chặt. Một giọng nói nặng nề vọng ra từ đôi bàn tay chàng:

- Nhân danh Jupiter, người có để cho ta yên không?

Rồi ngọn lửa nhảy chập chờn trên đất cứ như một chú chim. Nó lớn dần lên rồi biến thành một chú sư tử đỏ rực, sắp sửa lao vút đi. Hercule nhảy lên lưng nó và tóm cổ nó lại không cho chạy thoát.

- Nhân danh Jupiter! Người có để cho ta đi không?

- Tôi chỉ thả ngài ra lúc nào ngài trả lời câu hỏi của tôi.

Vì mãi nói mà Hercule buông lỏng tay. Con sư tử chớp lấy cơ hội nhảy vào con suối, nhanh chóng biến thành một con cá vảy vàng to đùng và sắp sửa bơi ra đại dương.

Hercule đuổi theo sau và nhanh tay bắt được con cá khi nó sắp qua cửa hang. Nérée thật sơ suất khi hóa thân thành con cá. Giờ đây, Hercule nắm con cá trong tay dễ dàng hơn với ngọn lửa và con sư tử.

Con cá vẫy trong tay Hercule và kêu lên:

- Người làm ta nghẹt thở lắm, thề có Jupiter!

Người làm ta nghẹt thở. Làm thế nào ta nói cho người được nếu người cứ tóm chặt cổ ta như thế?

- Ngài biến hóa thật khôn lường, thần Nérée ạ! Nhưng tôi không để cho ngài thoát đâu! Nếu tôi không tóm chặt cổ ngài thì ngài sẽ quẫy thoát và hóa thân lần nữa. Ngài hãy nói đi và tôi sẽ để cho ngài ngủ yên. Ngài nói càng sớm thì càng có cơ hội thoát thân sớm... Ngài không mong muốn được ngủ tiếp ư?

Nérée chịu thua, cảm thấy bực bội và bị ép buộc trước lý lẽ của Hercule.

- Có Jupiter chứng giám! Người thật là cứng cổ, Hercule ạ! Hãy đi về hướng tây rồi đi thẳng mãi. Ngày mai, người sẽ tới vườn của những người Hespérides... Bây giờ hãy thả ta ra...

- Ngài nói sự thật đấy chứ? - Hercule vừa hỏi vừa siết cổ con cá mạnh hơn.

- Đúng thế! Đúng thế... Có Jupiter chứng giám!.- Vậy thì ngài hãy ngủ tiếp đi!

Hercule thả con cá ra. Trước khi chạm đất, nó đã lại biến thành thần Nérée trong bộ dạng ban đầu.

Vừa đi về cuối hang, Nérée vừa nói:

- Hãy coi chừng Ladon, hắn sẽ không cho người vào đâu.

- Ladon là ai vậy?

- Ta ngủ rồi đấy, có Jupiter chứng giám.

Nérée mau chóng lại bên cạnh ngọn lửa và ngủ thiếp đi. Hercule thấy mình tìm hiểu thế đã đủ. Chàng từ biệt Nérée với chiếc giường cát và rời khỏi hang, đi về phía tây.

Quả là Nérée không nói dối. Ngày hôm sau, Hercule đã tới vườn của những người Hespérides.

Một khu vườn kỳ diệu trồng toàn các loại cây hiếm, chim chóc ca hát rộn ràng.

Về nhân vật Ladon, khi Hercule tới lối vào khu vườn, chàng trông thấy một con rồng đang đợi chàng ở đó:

- Hãy đi đường khác! - Ladon nói và phụt ra một luồng lửa đỏ rực.

Nhưng Hercule không nghe. Chàng đã gài một mũi tên vào cung và bắn vào mồm Ladon.

Con rồng hét lên:

- Ta sẽ giết người... Ta sẽ giết người...

Hercule đã kịp bắn thêm vài mũi tên nữa.

Với một tiếng gầm như tiếng bễ lò rèn của thần Vulcain, Ladon phụt ra hàng luồng lửa đỏ rực rồi lại chuyển thành khói đen. Con rồng ngã xuống và chết.

Hercule dọn xác Ladon sang một bên để đi vào vườn, bỗng có tiếng nói cất lên từ phía sau, đúng hơn là phía trên đầu chàng:

- Tại sao người lại muốn vào vườn của người Hespérides?

Hercule ngược mặt lên. Đó là Atlas, người không lồ được các vị thần giao cho nhiệm vụ vác trên đôi vai to lớn của mình cả vòm trời.

- Tôi đến đây để tìm những quả táo vàng theo lệnh của vua Eurysthée.

- Vậy ngươi là Hercule... Dù cho ta không được đi đâu hết, nhưng những chiến công của ngươi đã vang tới tận tai ta. Ta bị phạt phải đội trời, giống như ngươi phải chinh chiến vậy. Định mệnh là thế... Hespérides là các con gái của ta, và các vườn này là của chúng. Hy vọng chúng sẽ để cho ngươi hái táo vàng. Nhưng ta có thể giúp ngươi đấy.

- Giúp tôi ư? Nhưng bằng cách nào, Atlas?

Với cả vòm trời trên lưng như vậy, làm sao ngài có thể giúp tôi được?

- Ngươi rất khỏe. Ta biết là ngươi có sức khỏe của các vị thần linh. Ngươi có đủ sức đỡ bầu trời giúp ta một lát, trong thời gian ấy ta sẽ tới chỗ các con ta xin táo vàng cho ngươi.

Hercule suy nghĩ một lúc. Đây phải chăng là một âm mưu? Lại một âm mưu nữa chăng? Hơn thế, gánh cả bầu trời trên vai thật quá sức đối với chàng...

- Ngươi nghi ngờ sức mạnh của ngươi chăng?

- Atlas cười hỏi.

- Tôi yếu hơn ngài, ngài hãy nhìn tôi xem.

- Ta biết! Nhưng ngươi không phải vác nó lâu như ta đâu. Ta phải mang bầu trời này từ nhiều năm rồi. Trong khi ngươi mang nó giúp ta, ta sẽ được thư giãn cơ bắp chút ít. Chúng cứng như đá hoa cương rồi. Ta giúp ngươi và ngươi cũng giúp ta, một sự công bằng đấy chứ, phải không?

- Vâng! - Hercule trả lời lòng vẫn còn ngờ vực.

- Vậy thì ngươi đồng ý mang hộ ta hay thân chinh đến gặp các con ta?

- Nếu ngài hứa làm nhanh mọi việc, tôi mong chính ngài trao đổi với các con ngài. Tôi sẽ thay thế ngài ở đây.

Atlas bảo Hercule nhón chân và đưa hai bàn tay lên trời. Lúc chàng làm như vậy xong, Atlas hạ vòm trời thấp xuống ngay đôi tay Hercule.

- Đó. Ngươi thấy nó không quá nặng phải không? - Atlas nói và vươn người ra.

- Nhưng ngài phải nhanh lên đấy.

- Đừng lo. Ta sẽ trở lại ngay khi lấy được những quả táo vàng.

Với những bước chân nhanh nhẹn, người khổng lồ bước tới vườn người Hespérides. Hercule dù nặng gánh trên vai, vẫn vui vẻ mỉm cười nhìn Atlas đang rất đổi vui mừng vì được tự do trong giây lát. Nhưng nhìn thấy người khổng lồ được tự do, chàng không khỏi lấy làm lo lắng.

Nếu anh ta không giữ lời hứa thì sao? Hercule thấy mình không thể đỡ bầu trời mãi được. Liệu Atlas có thuyết phục được các con để xin cho chàng mấy quả táo vàng không?

Những câu hỏi như thế liên tục khuấy động tâm can chàng trong lúc Atlas không lơ vãng mặt.

Hơn thế, đôi một bầu trời quả là nặng nhọc kinh khủng. Hercule mồ hôi chảy đầm đìa, cố sức giữ bầu trời không rơi xuống. Các cơ bắp của chàng đã cứng lại, gáy chàng cứng đờ. Mỗi lúc, chàng lại nhận thấy mình đã sai lầm khi chấp nhận lời đề nghị ấy. Lẽ ra chàng phải đối mặt với người Hespérides. Chàng đã hạ gục nhiều quái vật, vậy mấy cô gái thì đáng gì...

Khi Atlas quay trở lại, Hercule thở phào nhẹ nhõm nói rằng suýt nữa thì chàng đã buông bầu trời ra.

- Cẩn thận đấy Hercule, không được yếu đuối như thế. - Atlas nói.- Chúng đẹp đấy chứ? - Atlas nói thêm và giơ giỏ táo ra.

- Đẹp hơn cả tưởng tượng. Xin cảm ơn ngài đã mang chúng về cho tôi... Nhưng, - Hercule vừa thở hổn hển vừa nói, - tôi mong ngài sớm trở về vị trí của mình. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

Atlas đặt giỏ táo dưới chân Hercule.

- Ta sẽ về vị trí của ta, ta hứa với ngươi như thế. Nhưng...

- Nhưng sao? - Hercule hỏi.

- Nay, ta nghĩ rằng ta có thể mang giỏ táo này tới cho Eurysthée. Ta chạy nhanh và sẽ mau chóng trở về. Như thế, đôi chân ta sẽ được thư giãn chút ít. Với công việc này, không chỉ có cái gáy và đôi tay ta đau đớn, ngươi thấy rồi đấy...

Tất cả các cơ bắp đều hợp lại mà nâng đỡ bầu trời... Ta sẽ đi đến Tirynthe và khi trở về...

- Lúc đó vòm trời sẽ rơi xuống mặt đất! -Hercule ngắt lời. - Không, đó không phải là một ý hay... Không phải vì tôi không muốn giúp ngài, mà do tôi không có khả năng chịu đựng hơn nữa.

Một khối lượng như thế vượt quá cả khả năng của tôi...

- Ta chắc là không phải thế. - Atlas nói..Hercule thở dốc, cố thư giãn các cơ bắp nhằm không cố sức một cách vô ích khi chàng chưa buộc được Atlas trở lại vị trí của mình.

Atlas nằm dài trên cỏ, nhắm nháp tự do của mình. Ngài duỗi thẳng chân tay và Hercule sợ ngài không lơ sắp sửa ngủ trưa.

- Atlas, tôi thề với ngài là tôi không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

- Đừng lo! Rồi sẽ quen ngay thôi. Khi ta từ Tirynthe trở về, ngươi sẽ khỏe hơn cả bây giờ nữa.

Atlas nằm dài ra và uể oải nhai cỏ. Hercule trầm ngâm suy nghĩ. Chàng phải mau chóng tìm ra lối thoát. Liệu các thần có thể đến cứu giúp chàng không? Có lẽ có bởi cuối cùng chàng cũng tìm thấy một sáng kiến...

- Atlas này, ngài có lý đấy. Tôi sẽ có thể thay thế ngài trong khi ngài trở về Tirynthe, và mọi chuyện sẽ ổn cả.

- Ta thật vui mừng vì người đã nghĩ lại. -Atlas vui mừng nói. - Ta sẽ ngủ một lát rồi sẽ đi tìm Eurysthée.

- Tốt lắm, thật ra ngài phải được ngủ một chút. Tất cả các vị thần đều thiếu ngủ. - Hercule khôi hài nói. - Nhưng ta có một yêu cầu nhỏ. Miệng vẫn luôn mỉm cười, Atlas đứng dậy và lại gần Hercule.

- Ta nghe đây.

- Tôi muốn ngài chỉ cho tôi bằng cách nào có thể nâng bầu trời này tòn ít sức hơn. Tôi có cảm giác mình đặt tay không đúng chỗ. Ngài có thể chỉ giúp tôi được không?

Atlas nhìn xem cách Hercule mang bầu trời trên vai. Là người đã thạo việc này, ông nghĩ mình có thể chỉ cho chàng cách tốt hơn. ông ta nói:

- Ta sẽ chỉ cho người.

Atlas vươn đôi tay ra, xòe bàn tay và ghé người vào chỗ của Hercule. Chàng lợi dụng phút ấy, buông bầu trời ra.

- Xin cảm ơn lời khuyên của ngài, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, Atlas ạ, tôi không bao giờ quên ơn đâu. Và tôi cũng cảm ơn các con gái ngài đã cho tôi những quả táo vàng này, tôi phải mang về cho Eurysthée ngay.

- Người... người đi sao? - Atlas hỏi lại khi biết Hercule đã lừa mình. - Nhưng mà...

Atlas im bật. Mỗi người có vị trí và số phận của mình. Không ai có thể thay thế điều đó được.

Và cũng không ai có thể mang được bầu trời thay cho ông ta. ít nhất thì cũng nhờ Hercule mà Atlas có thể nói chuyện với các con, và có thể mộng mơ đôi chút. Nhưng ông ta cũng không khỏi buồn lòng khi thấy Hercule dần xa với giỏ táo trên tay..